

Vasile Alecsandrii

Vasile Alecsandrii este scriitor si om politic. Participant la Revolutia din 1848, promotor al luptei pentru Unirea principatelor, sprijinitor al Razboiului de Independenta. A ramas in constiinta posteritatii ca deschizator de drumuri, innoitor de modalitati literare, avind merite deosebite in orientarea literaturii romanesti pe fagasul national si popular. In 1878, felibrii din Montpellier il premiaza pentru Cantecul gintei latine . Aceasta distinctie il confirma, o data in plus, in postura de "bard" al natiunii.

"Tatal a fost inzestrat cu neobisnuita putere de munca si initiativa, stingind o avere considerabila in tot felul de concesiuni publice si slujbe administrative, unele foarte importante, ca aceea de vames al Vistieriei, detinuta de 14 ani(1830-1844) si de director la Arhivele Statului (1849-1850). Mama poetului, Elena, era fiica pitarului Dumitrache Cozoni. Om cu oarecare carte greceasca, medelnicerul isi creste copiii cu ingrijire, ii trece prin toate treptele invataturii si le incurajeaza tenditile progresive. Din sapte copii, nu traiesc decit trei: Catinca, stralucitoare prin frumuset, eleganta si spirit, remaritata cu pasoptistul Costache Rolla si moarta la virstaaproximativa de 40 de ani (1857); poetul, probabil cel mai iubit din trei, sustinut de tata chiar in vremea activitatilor revolutionare; si Iancu, viitorul colonel(1826-1884), cu inclinari literare.

Copilaria lui Vasile se desfasoara vesela si fara griji pana ce, dupa primirea notiunilor elementare de la dascalul maramuresean Gherman Vida, intra in pensionatul francez al lui Victor Cuenim, de la Iasi, unde firea sa rasfatata nu se impaca cu conditiile regimului de internat (1828-1834). In august 1834, e trimis la Paris, impreuna cu viitorul domnitor Alexandru I. Cuza si alti doi fii de boieri. (...) Dupa un an, isi trece bacalaureatul, sectia literara. Incearca studii de medicina si drept, le

paraseste pe fiecare dupa sase luni, se pregateste pentru bacalaureatul in stiinte ca sa se faca inginer, e insa respins la examen. Primele lui incercari literare, corecte, sunt in limba franceza. La intoarcerea din Franta (1839), trece prin Italia, de unde culege impresii de arta, ce-i nutresc intaia bucata de proza: **Buchetiera de la Florenta (Dacia literara, 1840)**. De atunci se alege cu pasiunea de turist, placindu-i calatoriile fara intinerar fix, la voia intimplarii. La Iasi, bate la ochi prin pletele lasate pe umeri, prin cravatele stacojii, jilectele largi, pantalonii lipiti si pantofii de lac. Orasul il dezgusta prin aspectul cosmolit, care-l face sa avertizeze asupra calcarii nationalitatii si sa-si desluseasca simpatiile pentru clasa taraneasca (Iasii in 1844). (...)

Timp de sase ani, este "sef de masa la serviciul scutelnicilor si al pensiilor", cu largi toleranti si concedii numeroase. Colaboreaza la **Spicisorul (Le glaneur moldo-valaque)** cu poezii in limba franceza si, in colaborare cu C. Negrizzi, M. Kogalniceanu si P. Campeanu, conduce teatrul romanesc din Iasi, pentru care compune **Farmazonul din Harlau si Modista si cinovnicul**, prelucrari. Plimbindu-se prin munti, la Piatra, aude "cantecul cel mai frumos, cel mai jalnic, cel mai cu suflet... pe lume: doina de la munte (...)" Asa se decide patima lui folclorica, stimulata de Alecu Russo. Sub influenta productiilor populare, paraseste compunerile de versificatie franceza si improvizeaza (expresia e a lui) poezii de inspiratie populara, printre care **Balada-Cloanta**.

In societate ieseana de saloane, aceste bucati sunt numite "poezii de coliba". Sora lui Costache Negri, Elena, il indeamna divinatoriul, determinandu-i astfel directia carierei: "Continua cum ai inceput; cel mai frumos titlu de glorie la care trebuie sa ravneasca un poet e acela de poet national si popular".